

Î N C H E I E R E

21 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe acțiuni „Moldasig” împotriva Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Societatea pe acțiuni „Moldasig” și Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 24 septembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 09 aprilie 2015, SA „Moldasig” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în perioada anilor 2013-2014, SA „Moldasig” a prezentat Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură documentele privind solicitarea plății subvenționale a primei de asigurare pe contractele de asigurare a bunurilor producătorilor agricoli în mărime de 48364919,00 lei.

Menționează că, conform prevederilor art. 23 din Legea nr. 243 din 08 iulie 2004 privind asigurarea subvenționată a riscurilor de producție în agricultură și ale Regulamentului privind modul de repartizare a mijloacelor fondului de subvenționare a producătorilor agricoli pentru anul 2014, cuantumul subvenției primelor de asigurare constituie 60% din valoarea acestora - pentru asigurarea plantațiilor multianuale a sfeclei de zahăr și legumelor, iar la încheierea contractului cu asigurătorul, producătorii agricoli achită 40% din valoarea primelor de asigurare stabilite în contract. Sumele pentru subvenționarea primelor de asigurare se virează asigurătorului de către Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură după aprobarea documentelor prezentate de asigurători subdiviziunilor teritoriale ale agenției în cauză, cel târziu în termen de 02 luni de la data prezentării documentelor menționate la alin. (4).

Afirmă că, pentru încheierea contractelor de asigurare subvenționată a recoltei culturilor agricole nr. nr. ARS/13-133, ARS/13-134, ARS/13-135, ARS/13-136 din 12 decembrie 2013, nr. ARS/13-137, ARS/13-138 din 13 decembrie 2013, nr. ARS/13-139, ARS/13-140, ARS/13-141, ARS/13-142, ARS 13-143, ARS/13-144, ARS/13-145, ARS/13-146 din 16 decembrie 2013, suma totală a primei de asigurare constituie 16 728 471,00 lei, din care, s-a încasat prima de asigurare de la asigurați în proporție de 40% în mărime de 6 691 390,00 lei, iar Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură urma să achite 60% din suma totală a primei de asigurare în mărime de 10 037 082,00 lei, dintre care, au fost achitate subvenții în mărime de 8 364 235,00 lei ceea ce constituie 50% din suma totală a primelor de asigurare subvenționate, însă 10% din suma totală a primelor de asigurare subvenționate (ceea ce constituie 1 672 847,00 lei) au fost refuzate.

Susține că, pentru încheierea contractelor de asigurare subvenționată plantațiilor multianuale nr. ARS/14-8 din 14 februarie 2014 și nr. ARS/14-21 din 11 martie 2014, suma primei de asigurare constituie 18 300,00 lei, din care s-a încasat prima de asigurare de la asigurați în proporție de 40% în mărime de 7 320,00 lei, iar Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură urma să achite 60% din suma totală a primei de asigurare în mărime de 10 980,00 lei, dintre care, au fost achitate subvenții în mărime de 9 150,00 lei, ceea ce constituie 50 % din suma totală a primelor de asigurare subvenționate, însă 10 % (ceia ce constituie 1 830,00 lei), au fost refuzate.

Astfel, relevă că, în total a fost refuzată subvenționarea primelor de asigurare a riscurilor de producție în agricultură în sumă totală de 1 674 677,00 lei.

Mai relevă că, prin procesul-verbal al ședinței Comisiei de autorizare a plăților nr. 482 din 27 iunie 2014 s-a constatat că, dosarul SA „Moldasig” este complet, conține toate documentele obligatorii necesare de a fi prezentate Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură, a fost respectată procedura prevăzută în art. 23 alin.(4) din Legea nr. 243 din 08 iulie 2004 privind asigurarea subvenționată a riscurilor de producție în agricultura, precum și de prevederile Hotărârii Guvernului RM nr. 135 din 24 februarie 2014 privind modul de repartizare a mijloacelor fondului de subvenționare a producătorilor agricoli și ale Hotărârii Guvernului RM nr. 217 din 24 februarie 2005 cu privire la aprobarea Regulamentului privind subvenționarea asigurării riscurilor de producție în agricultură.

Invocă că, nu este de acord cu faptul că, Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură a aplicat retroactiv prevederile noi ale Legii nr. 243 din 08 iulie 2004 privind asigurarea subvenționată a riscurilor de producție în agricultură, care au intrat în vigoare la data de 09 mai 2014 pentru contractele încheiate anterior, deoarece, conform prevederilor art. 6 din Codul civil, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

Susține că, prin demersul nr. 3506 din 05 august 2014 și-a manifestat dezacordul față de decizia Comisiei de autorizare a plăților nr. 482 din 27 iunie

2014 a Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură, prin care a fost diminuată suma subvenției acordate cu 10%.

Consideră că, Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură intenționat a tergiversat achitarea subvențiilor, depășind limita admisă de legislație de doua-trei ori, așteptând modificările legii.

Relevă că, prin scrisoarea nr. 315/04 din 25 august 2014 pârâta a motivat decizia Comisiei de autorizare a plăților prin prisma prevederilor Legii nr. 64 din 11 aprilie 2014 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, publicată în Monitorul Oficial al RM nr. 110-114 din 9 mai 2014, și anume, au fost modificate prevederile art. art. 10, 21 și 23 ale Legii nr. 243 din 08 iulie 2004 privind asigurarea subvențională a riscurilor de producție în agricultură, astfel, a fost modificat cuantumul subvențiilor acordate pentru plantațiile multianuale de la 60% la 50% pentru toate categoriile de produse agricole pasibile de subvenționare.

Mai relevă că, în lipsa unor prevederi clare privind procedura de autorizare pentru dosarele de subvenționare depuse până la 09 mai 2014 - data intrării în vigoare a modificărilor operate în Legea nr. 243 din 08 iulie 2004, Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură nu poate primi o decizie unilaterală pe marginea subiectului menționat, iar o interpretare a legii respective o poate da doar Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare.

Consideră că, Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură nu a avut nici un temei legal pentru a diminua mărimea subvențiilor pe contractele încheiate anterior modificării Legii nr. 243 din 09 iulie 2004, iar argumentele invocate în răspunsul său, vin în contradicție cu prevederile art. 6 ale Codului civil, mai mult ca atât, în art. XV alin. (1) al Legii nr. 64 din 11 aprilie 2014 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, este expres prevăzut momentul intrării în vigoare a prezentei legi și din context reiese că, art. XI intră în vigoare la data publicării, deci la 09 mai 2014 și nu poate avea efecte retroactive pentru perioada în care au fost încheiate contractele de asigurare și depuse la Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură.

Susține că, pe contractele de asigurare încheiate și depuse pentru subvenționare, la moment, mai există o datorie în mărime de 20 796 440,00 lei, sumă care urma să fie achitată în termen de 60 de zile.

Afirmă că, la data de 09 octombrie 2014, a înaintat pârâtei cerere de soluționare amiabilă a litigiului, care a rămas fără răspuns.

Solicită încasarea din contul Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură a datoriei în sumă de 1 674 677,00 lei, a sumei în mărime de 200 526,04 lei, cu titlu de dobândă de întârziere, în baza art. art. 619, 585, 602 din Codul civil și a taxei de stat în mărime de 50 000,00 lei.

Prin hotărârea Judecătoriai Buiucani mun. Chișinău din 24 septembrie 2015 a fost admisă parțial acțiunea și a fost încasată din contul Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură în beneficiul SA „Moldasig” datoria în sumă de 1 674 677,00 lei și taxa de stat în mărime de 50 000,00 lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prima instanță, admitând cerința privind încasarea datoriei în mărime de 1 674 677,00 lei, ceea ce constituie 10 % din cuantumul subvențiilor acordate pentru plantațiile multianuale pentru toate categoriile de produse agricole, pasibile

de subvenționare, și-a argumentat concluzia prin aplicarea prevederilor art. 23 al Legii nr. 243 din 08 iulie 2004 privind asigurarea subvențională a riscurilor de producție în agricultură și ale Regulamentului cu privire la modul de repartizare a mijloacelor fondului de subvenționare a producătorilor agricoli pentru anul 2014, conform cărora, cuantumul subvenției primelor de asigurare constituie 60 % din valoarea acestora pentru asigurarea plantațiilor multianuale, a sfecelei de zahăr și legumelor, iar la încheierea contractului cu asigurătorul, producătorii agricoli achită 40 % din valoarea primelor de asigurare stabilite în contract. Conform art.23 alin. (5) al Legii enunțate, sumele pentru subvenționarea primelor de asigurare se virează asigurătorului de către Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură după aprobarea documentelor prezentate de asigurătorii subdiviziunilor teritoriale ale agenției în cauză, cel târziu în termen de 02 luni din momentul prezentării documentelor menționate la alin. (4).

Totodată, prima instanță a constatat că, Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură eronat a aplicat retroactiv modificările operate în Legea nr. 243 din 08 iulie 2014 prin Legea nr. 64 din 11 aprilie 2014, diminuând cuantumul subvențiilor acordate pentru plantațiile multianuale de la 60 % la 50 % pentru toate categoriile de produse agricole pasibile de subvenționare, deoarece noua Lege, conform art. XV, a intrat în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al RM, adică la 09 mai 2014, iar contractele au fost încheiate anterior.

Prima instanță, admitând cerința privind încasarea din contul pârâtului a taxei de stat în sumă de 50 000 lei, și-a întemeiat concluzia prin aplicarea art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Respingând pretenția privind încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 200 526,04 lei, prima instanță a concluzionat că, în perioada, pentru care s-a calculat dobânda de întârziere pentru sumele datorate, reclamanta nu s-a conformat prevederilor art. art. 619, 585 și art. 602 din Codul civil, mai mult, conform calculului dobânzii de întârziere prezentat la materialele cauzei, s-a calculat dobânda de întârziere pentru sumele datorate pe perioadele 19 iulie 2013 – 06 octombrie 2014, iar pretenția cu privire la soluționarea litigiului pe cale amiabilă prin achitarea datoriei și dobânzii de întârziere a fost înaintată la data de 09 octombrie 2014, însă alte calcule, din care s-ar deduce dobânda de întârziere în mărime de 200 526,04 lei, reclamanta nu a prezentat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016 au fost respinse apelurile declarate de către SA „Moldasig” și Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 15 septembrie 2016, Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și o consideră ilegală, deoarece au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și anume a fost interpretată în mod eronat legea.

Consideră că, instanța de apel, cât și prima instanță, au conchis în mod eronat asupra inoportunității aplicării art. XI din Legea nr. 64 din 11 aprilie 2014 privind modificarea Legii nr. 243 din 08 iulie 2004 privind asigurarea

subvenționată a riscurilor de producție în agricultură, prin care au fost modificate prevederile art. art. 10, 21 și 23 ale Legii nr. 243 din 08 iulie 2004, astfel că, cuantumul subvențiilor acordate pentru plantațiile multianuale a fost modificat de la 60% la 50% pentru toate categoriile de produse agricole pasibile subvenționării.

Menționează că, conform măsurii 2, stimularea asigurării riscurilor de producție în agricultură din Regulamentul privind modul de repartizare a mijloacelor fondului de subvenționare a producătorilor agricoli, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 135 din 24 februarie 2014, mijloacele financiare prevăzute pentru prezenta măsură se utilizează la subvenționarea primelor de asigurare a producătorilor agricoli, în baza contractelor de asigurare a riscurilor de producție în agricultură, care pot fi produse în anul 2014, în conformitate cu Legea nr. 243 din 08 iulie 2004 privind asigurarea subvenționată a riscurilor de producție în agricultură.

Susține că, SA „Moldasig” a prezentat Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură setul de documente necesar solicitării plății subvenției asigurării riscurilor de producție în agricultură, pentru contractele de asigurare încheiate în perioada decembrie 2013 - martie 2014, în cazul polițelor de asigurare subvenționată a recoltei culturilor agricole nr. ARS/13-133, nr. ARS/13-135, nr. ARS/13-136, nr. ARS/13-137, nr. ARS/13-138, nr. ARS/13-139, nr. ARS/13-140, nr. ARS/13-141, nr. ARS/13-142, nr. ARS/13-143, nr. ARS/13-144, nr. ARS/13-145, nr. ARS/13-146.

Totodată, pentru a obține subvenționarea unei părți a primei de asigurare a producătorilor agricoli, în baza contractelor de asigurare a plantațiilor multianuale, SA „Moldasig” a prezentat polița de asigurare subvenționată a recoltei culturilor agricole nr. AR/14-8 din 14 februarie 2014 și nr. ARS/14-21 din 11 martie 2014.

Relevă că, la data de 09 mai 2014 au intrat în vigoare modificările la art. art. 10, 21 și 23 ale Legii nr. 243 din 08 iulie 2004 privind asigurarea subvenționată a riscurilor de producție în agricultură, operate prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative, nr. 64 din 11 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al RM la 09 mai 2014, în vigoare, conform art. XV al Legii, din data publicării și conform noii redacții a art. 23, cuantumul subvenției se stabilește în baza primelor de asigurare calculate conform tarifelor de asigurare prevăzute în condițiile speciale de asigurare a riscurilor de producție în agricultură și constituie 50% din valoarea acestora pentru toți producătorii agricoli.

Invocă că, Comisia de autorizare a plăților, din cadrul Direcției Autorizare Plăți a Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură, conform procesului-verbal nr. 482 din 27 iunie 2014 al ședinței de autorizare a plăților, a dispus efectuarea recalculului sumei subvenției, în cazul dosarelor de subvenționare nr.2/1404C998, nr.2/1404C1002, acordate conform procesului-verbal de autorizare a plăților nr. 214 din 15 mai 2014, iar prin procesul-verbal nr. 580 din 30 iulie 2014 și procesul-verbal nr. 581 din 30 iulie 2014 s-a efectuat recalculul sumei subvenției solicitate în cadrul dosarelor de subvenționare nr.2/1404C1003 și nr.2/1404C1001.

Afirmă că, suma finală a subvențiilor aprobate spre plată în cadrul acestor dosare este cu 1 673 337 lei mai mică decât suma inițială stabilită în procesul-verbal nr. 214 din 15 mai 2014, iar conform procesului-verbal al ședinței comisiei

de autorizare a plăților nr. 910 din 22 septembrie 2014, în urma recalculului, s-a dispus autorizarea spre plată, în cadrul dosarului nr.2/1407FR1803, a sumei de 6 700 lei, deci cu 1 340 lei mai puțin decât suma solicitată.

Consideră că, în mod legal și întemeiat a fost efectuat recalculul subvenției acordate în cazul dosarelor de subvenționare enunțate, invocând în acest sens, pct. 11 din Hotărârea Guvernului RM nr. 217 din 24 februarie 2005, cu privire la Regulamentul privind subvenționarea asigurării riscurilor de producție în agricultură, care prevede că, Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură, în baza documentelor centralizatoare primite de la subdiviziunile teritoriale ale Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură, examinează și aprobă suma subvențiilor pentru fiecare beneficiar în termen de 15 zile de la data primirii acestor documente iar termenul limită de subvenționare a primelor de asigurare, în acord cu prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 243 din 08 iulie 2004, este cel mult 2 luni de la data prezentării documentelor necesare.

Invocă că, în cadrul procesului de subvenționare, etapa de autorizare a plăților, în corelație cu pct. 116 și pct. 120 al Regulamentului menționat, are ca scop verificarea corectitudinii calculelor și a sumei subvenției solicitate, fiind obligatorie. Astfel, autorizarea plăților se va efectua în limita alocațiilor fondului de subvenționare a producătorilor agricoli.

Menționează că, la data de 09 mai 2014, momentul în care au intrat în vigoare modificările Legii nr. 234 din 08 iulie 2004 operate prin Legea nr. 64, încă nu era examinată și aprobată suma subvenției pentru asigurarea riscurilor de producție în agricultură în cazul contractelor de asigurare încheiate până în momentul intrării în vigoare a acesteia, dar, procesul de acordare a subvenției era în curs de realizare, astfel, conform prevederilor art. 6 alin. (2) din Codul civil, au fost aplicate prevederile legii noi.

Mai invocă că, instanța de apel, la pronunțarea deciziei, nu s-a expus asupra legalității și temeiniciei încheierii primei instanțe din 19 mai 2015, prin care a fost respinsă cererea Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură cu privire la scoaterea cererii de pe rol.

Susține că, prezentul litigiul urmează a fi examinat conform procedurii contenciosului administrativ deoarece, conform prevederilor Hotărârii Guvernului RM nr. 1001 din 26 decembrie 2011 Anexa nr. 1, capitolul II, secțiunea II, lit. f), pct. 4, privind punerea în aplicare a unor acte legislative, Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură este o autoritate publică din subordinea Ministerului Agriculturii și Industrie Alimentare, iar conform pct. 130 din Regulamentul privind modul de repartizare a mijloacelor fondului de subvenționare a producătorilor agricoli, contractul de acordare a sprijinului financiar reprezintă acordul, prin care Agenția se obligă să aloce subvenția pentru investiția efectuată, iar beneficiarul să realizeze proiectul și condițiile de eligibilitate prevăzute în pct. 9 din Regulament.

În acest sens, menționează că, mijloacele fondului de subvenționare ale producătorilor agricoli sunt repartizate conform Legii bugetului de stat pe anul respectiv, în speță, Legea bugetului de stat pe anul 2014, nr. 339 din 23 decembrie 2013, care în art. 2 alin. (1) stabilește alocațiile financiare în bugetul Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, fondului de subvenționare a producătorilor agricoli - în sumă de 564 700,0 mii de lei.

Astfel, consideră că, Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură, ca organ administrativ, din subordinea Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public, și anume, gestionarea resurselor financiare destinate pentru susținerea producătorilor agricoli din fondul de subvenționare a producătorilor agricoli, iar, procesele-verbale nr. 580, nr. 581 din 30 iulie 2014 și procesul-verbal nr. 482 din 27 iunie 2014, întocmite de Comisia de autorizare a plăților a Agenției, prin care s-a dispus recalcularea sumei subvenției pentru asigurarea subvenționată a riscurilor de producție în agricultură, reprezintă o manifestare juridică unilaterală de voință a autorității publice, cu caracter individual în vederea executării în concret a legii.

Totodată, mai invocă ca, este ilegală și neîntemeiată decizia instanțelor de judecată cu privire la încasarea din contul Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură a taxei de stat în mărime de 50 000,00 lei în conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, deoarece, în speță, Agenția nu acționează pentru apărarea drepturilor și intereselor proprii, fiind în calitate de pârât pentru reprezentarea și apărarea intereselor statului, astfel, este scutită de plata taxei de stat prin prisma art. 4 alin. (1) pct. 13 din Legea taxei de stat nr. 1216 din 03 decembrie 1992, art. 85 lit. i) din Codul de procedură civilă și art. 2 alin. (1) din Legea privind administrarea publică locală de specialitate, precum și, prin pct. 32 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 25 din 28 iunie 2004 cu privire la practica aplicării de către instanțele de judecată a legislației despre încasarea cheltuielilor de judecată în cauzele civile.

Califică ca contradictorie decizia instanței de apel cu privire la cerința de încasare a taxei de stat, deoarece, aceasta a menținut hotărârea primei instanțe de încasare din contul Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură a taxei de stat în sumă de 50 000 lei în conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă și art. 3 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 1216 din 03 decembrie 1992 privind taxa de stat, însă, totodată, a respins cerința intimă cu privire la încasarea taxei de stat în mărime de 9 013,32 lei pentru examinarea cererii de apel, argumentând că, Agenția este o structură organizațională din sfera de competență a Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, adică este o autoritate publică și este scutită prin lege de la achitarea taxei de stat, totodată, fiind invocat și pct. 32 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 25 din 28 iunie 2004 cu privire la practica aplicării de către instanțele de judecată a legislației despre încasarea cheltuielilor de judecată în cauzele civile.

Din considerente enunțate supra, și anume faptul că, instanța de apel nu s-a expus asupra legalității încheierii primei instanțe din 19 mai 2015, precum și, prin prisma faptului că, instanța a motivat contradictoriu aceeași situație juridică cu privire la taxa de stat, consideră că, instanța de apel i-a încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 al Convenției CEDO.

Prin referința depusă la data de 16 decembrie 2016 SA „Moldasig” a solicitat declararea recursului ca inadmisibil și menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Agenției de Intervenție și Plăți pentru Agricultură ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Agenția de Intervenție și Plăți pentru Agricultură se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic